

Kış ve Savaş Mektubu

Siyasî hayatımızın uzlaşma yerine kavga, hukuk yerine ideoloji ve etik yerine iktidar hırsını daha makbul sayan sosyo-kültürel “geriliği” ve “medenî insan mahrumiyeti” yetmezmiş gibi, üstüne bir de 15 Temmuz fâciâsı gelince, zâten hayli iğreti duran toplumsal muvâzenemiz iyice bozuldu. Siyasî davranış tarzımızın, artık rahatlıkla müzminleştiği söylenebilecek ölçüsüzlük, üslûpsuzluk ve hoyratlık zaafı da “zaaf” olmaktan çıkıp neredeyse ağır bir “patoloji hâline” geldi. O kadar ki, memleketin savaşa girmesi bile mevcut siyasî saflar arasındaki kavganın şiddetini düşürmeye yetmedi, hattâ yükseltti bile denebilir. Haricteki bir savaşın dâhildeki kavgayı arttırdığı nâdir görülen vak’alardan olsa da biz bunun en “nâdir” örneklerinden birini teşkil etmeyi, maalesef ki, başarmış(!) bulunuyoruz.

Tenkid değil, meşru-hukukî mücadele, adlî tecziye ve askerî tenkil mevzuu olan bölücü ve “paralel” hıyânetler şöyle dursun, “ana akım” siyasî muhalefet içerisinde bile millî beka ve güvenlik endişesi ile aslâ te’lif edilemeyecek tuhaf “aykırılık”ların sergilenmesine ne demeli?! Bunların en “tuhaf”ına, savaşın başlangıcından hemen birkaç hafta sonra şahit olduk: “Muhasara altına alalım, ama Afrin’in içine girmeyelim!..”

Türkiye Günlüğü, başından beri, 29 seneden bu tarafa “fikir ve kültür dergisi” olma iddia ve kararlılığını, siyasî-fikrî münakaşaların hep içerisinde bulunmasına ve kurucularından biri, el’an da idarecisi sıfatıyla bendenizin faal siyasî tecrübe ve teşebbüslerine rağmen dahî korumuş, en azından korumaya çalışmıştır. Bu dergi herhangi bir siyasî partinin ne hasmı, ne de taraftarı olmuştur. Hâlen de bu hususiyetini devam ettirme azminde sâbit-kademdir. Ne var ki, CHP muhalefetinin ve başka bazı muhalefet “aday”larının şu, “Afrin’e girmeyelim” çıkışları üstüne birkaç söz söylemek “hasım”lıkla da “taraftar”lıkla da tefsir edilmemeli.

Türkiye 20 Ocak 2018 akşamından beri Afrin’den başlayarak Kuzey Suriye’de savaşa girmiştir. Karşımızda PKK-ABD ittifakı var. Ön saflarda PKK-PYD’nin, arkasında ABD’nin bulunduğu bir cepheyiz. Ne kadar süreceğini şimdiden kestirmek kolay değil, fakat öyle birkaç ay ile sınırlı bir savaş olmayacağı da açıkça meydanda... Bu savaşın birkaç sene daha devam etmesi ihtimali bile var. Gerekçelerini uzun uzadıya sayıp dökmenin mânâsı yok, kestirmeden ve tane tane söylemek zorundayız ki, mevcut ahvâl ve şerâit karşısında “Afrin’e girmeyelim” demek;

1) PKK - ABD ittifakı bu savaşı kazansın; Türk Milleti, Devleti ve Ordusu kaybetsin; Türk askerinin başına ikinci kere ve çok daha büyük bir “çuval” geçirilmiş olsun demektir!

2) Önümüzdeki 15-20 yıllık süreçte Diyarbakir dâhil bütün Güney-Doğu'nun elimizden çıkmasını göze almak demektir!

3) Siyasî mülâhazalarla "Afrin'e girersek, Menbiç'e girersek iktidar partisi bunu siyasî ranta çevirir" hesabı yapanların, İkinci Balkan Savaşı esnasında, "Edirne'yi Enver alacağına, varsın Bulgarların elinde kalsın" diyen gözü dönmüş Enver ve İttihadçı düşmanlarından hiç bir farkı yoktur!

Unutmayalım ki, Enver de öldü, düşmanları da öldü, onlardan doğanlar da öldü, ama Edirne duruyor ve çok şükür ki, Meriç kıyılarında Türk Bayrağı dalgalanmaya, Selimiye minarelerinden günde beş vakit Ezân-ı Muhammedî okunmaya devam ediyor.

Türklük, Müslümanlık ve yahut vatanseverlik nâmına konuşan herkes aklını başına alsın! İç siyasetin de siyasî iktidar kavgalarının da canı cehenneme!..

Şanlı ecdâdımızın ruhları ve millî tarihimiz, hepsi birden sadece Mehmetçiğe bakıyor. Biz, hepimiz de sadece cephedeki Mehmetçiğe bakacağız!

Kimsenin fikrî, siyasî, felsefî iddialarından, muhalefetlerinden, ihtirâzî kayıtlarından vazgeçmesi gerekmiyor; fakat şimdi, ne kadar süreceğini aslâ bilemediğimiz bir savaştayız ve yalnız bu savaşa ve zafere kilitleneceğiz!

Zaferden sonra isteyen herkes kaldığı yerden devam edebilir. O gün gelinceye kadar hepimiz Mehmet'iz, hepimiz Türk Ordusu'nun muvazzaf yahut ihtiyat neferiyiz, hepimiz "millî savaş makinesi"nin olmazsa olmaz parçalarıyız!..

.....

Elinizdeki sayının muayyen bir dosya münderecâtı yok, fakat birçoğu başlı başına müstakil "dosya"ların kapağını açacak değerde incelemelerden müteşekkil... İmzalarını daha evvelki sayılarımızda gördüğünüz Sayın Tufan Gündüz, Derda Küçükalp, Mustafa Aksoy, Enes Şahin, Tuğrul Oğuzhan Yılmaz, Haydar Barış Aybakır, İlyas Söğütlü ve Meryem Kaçan Erdoğan'ın makalelerini alâka ile okuyacaksınız. (Bu arada, geçtiğimiz Ocak ayında kıymetli babalarını kaybeden yazarımız Meryem Kaçan Erdoğan hanımefendi ve ailesine ta'ziyelerimizi sunarken merhuma da Allah'tan rahmet ve mağfiret niyâz ediyoruz.) Yazılarını Türkiye Günlüğü'nde ilk kez okuyacağınız genç araştırmacılardan İlker Eralp ve Muhammed Tandoğan arkadaşlarımıza da "Hoş geldiniz" diyoruz.

Yakın tarihe meraklı okurlarımızın da tarihçilerimizin de tanıyıp bildikleri, Gazi Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi tarih bölümünün değerli öğretim üyelerinden, arkadaşımız, dostumuz Prof. Dr. Vahdet Keleşyılmaz'ı 2016 Mayıs'ında ve en verimli çağında kaybetmiştik. O'nun daha evvel Ankara Üniversitesi Türk İnkılâp Tarihi Enstitüsü dergisinin 21. Sayısında (1998) neşredilmiş mühim bir makalesini okurlarımızın dikkatlerine yeniden sunma ihtiyacı duyduk. Son yıllarda gittikçe daha fazla alâka çeken Teşkilât-ı Mahsûsa'nın hâricî faaliyetlerini merak edenler zevkle okuyacaklar. Bu vesîle ile bir âlim ve akademisyen için çok genç denilecek yaşta yitirdiğimiz Vahdet kardeşimizi bir kere daha rahmet ve hasretle anıyoruz; mekânı Cennet'tir inşallah.

Mayıs başında çıkarmayı tasarladığımız Bahar sayımızda (134), "hegemonik" bir güç olmanın sorumluluğunu taşımak yerine şımarıklığını sergileyen ABD'nin muhtemel bir "büyük savaş"a gebe bırakmaya uğraştığı Orta-Doğu'daki siyasî sahneye bir tutam ışık düşürmeye ve evleviyetle Türkiye'nin bu sahnedeki imkân ve meselelerini tartışmaya çalışacağız.

Bâkî selâm ve muhabbetle...